

# Мрець і душа

Віктор Шевчукевич

Перед заходом сонця ми йшли,  
Голову припікало — та жила мета.  
Це були не скарби, не примхи, не жінки —  
А щось своє, що в затишку потонуло.

Тільки щось кричало звідкілясь:  
"У цій глушині — ще хтось є?"  
"Я тут!" — озвався. "Кінець?"  
"Ні, синку. Тільки не тим, хто себе не знає".

Минуло десятиліття,  
Поки земля забула той біль.  
Тіло віддало себе, душа відлетіла,  
Щоб на долині віддатися — мовив мрець.